

SLADKÝ ŽIVOT

Louise Fullerová
Ta nezapomenutelná
noc

LOUISE FULLEROVÁ

TA
NEZAPOMENUTELNÁ
NOC

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

minulý měsíc jsem Vám vyprávěl o tom, jak jsem se dostal do Marbelly, kde se odehrával jeden z mých „milionářských“ příběhů, a jak mě „překvapilo“, že tam žijí úplně obyčejní lidé.

Tento měsíc si v edici Sladký život Duo můžete přečíst příběh nazvaný Proč tenkrát odešla?. Odehrává se v andaluské vesnici Frigiliana, pár kilometrů od zlatých pláží.

Od té doby, co jsem si přečetl příběh, který se tam odehrává, se snažím vybavit si místa, která jsem tam viděl, a dávat je do souvislosti s těmi, o nichž jsem četl. A je to docela zábava.

Možná si ještě vzpomenete na šílenství, které zavládlo před pár roky okolo knížky a filmu Šifra mistra Leonarda. Jak cestovky pořádaly zájezdy na místa, o nichž se v knize psalo, a lidé tam jezdili, aby se přesvědčili, jak to vypadá doopravdy...

Mám to podobně s našimi příběhy, jenom mě vesnička kdesi ve Španělsku z tohohle hlediska baví asi více než Benátky, Paříž nebo New York. Tenhle obchůdek musel být naproti kostelu... takhle trochu doleva...

Jen by mě strašně zajímalo, kde ve Frigilianě Emily koupila toho odporného obrovského keramického papouška... Že nevíte, o čem mluvím? Tak si to honem přečtěte.

Ale i ostatní mé příběhy jsou fajn!

*... s láskou
Váš Harlequin*

Louise Fullerová

**TA
NEZAPOMENUTELNÁ
NOC**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Undone in the Billionaire's Castle

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2024

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2024 by Louise Fuller
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN 978-83-291-1794-4 (EPUB)
ISBN 978-83-291-1795-1 (MOBI)
ISBN 978-83-291-1796-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Nemůžu uvěřit, že jsi opravdu tady v Anglii. Vlastně tomu neuvěřím, dokud tě neuvidím na vlastní oči.“
Cassie se vzrušením třásl hlas.

„No, upřímně, holka, teď mě asi vidět nechceš,“ řekla Joan, trhnutím otevřela dveře pronajatého auta a hodila si kufr na zadní sedadlo. „Po osmi hodinách v letadle nevypadám zrovna nejlíp.“

Když nasedala do auta, slyšela, jak se kamarádka v telefonu směje. *„Nezapomeň, že jsem tě viděla i po lekcích v posilovně. Víím, jak hrozně můžeš vypadat.“*

To byla pravda. S Cassie se Joan seznámila hned první den na vysoké, když přijela z Bermud jako nervózní studentka s hromadou kufrů a atletickým stipendiem. Napřed byly spolubydlící, ale brzy se z nich staly nejlepší kamarádky a celý ten první rok na univerzitě se musela Cassie vyrovnávat s tím, že jí každé úterý a čtvrtek zvonil budík už ve tři čtvrtě na šest, kdy nikdo nevypadá právě nejlíp.

Cassie ji viděla i když jí bylo nejhůř. Byla tu pro ni, když se zhroutily všechny její sny a naděje. A to načasování bylo snad to nejkrutější, jaké mohlo být, protože ten samý týden ji zařadili do bermudského národního týmu. Také jí právě nabídli hned dvě sponzorské smlouvy, díky nimž by bývala mohla konečně něco vrátit své rodině, která ji celou dobu tak nezištně podporovala.

Možná by bývalo bylo jednodušší, kdyby se její výkony postupně horšily, jenže ona měla právě tu nejlepší sezonu ze všech, vyhrála všechny závody, které ten rok běžela. Bylo tak těžké přijmout, že jedna jediná chyba může změnit celý její život.

Kdyby nebylo té dívky, co s ní právě mluví, nikdy by školu nedokončila. Nikdy by už ani nevstala z postele.

Ale teď nebyl čas myslet na ty dlouhé, neradostné dny.

„Já vím, že jo. Ale taky víš, jak se z toho dokážu vyhrabat.“

Cassie se zasmála. *„Přesně tak. Jsem vážně ráda, že je Jonathan tak krátkozraký.“*

„Jonathan je do tebe blázen a ty to dobře víš.“

„Já vím...“ Cassie zaváhala. *„Miluju ho tak moc, Joanie. Nikdy jsem si nemyslela, že se to stane právě mně. Že najdu někoho, kdo mě bude milovat. Kdo mě opravdu chce mít vedle sebe.“*

Joan cítila, jak se jí stahuje hrdlo. Cassiini rodiče se rozvedli, když byla ještě malá a její táta se znovu oženil a věnoval se své nové rodině. Její máma, která zůstala sama, měla problém to nějak zvládnout, a tak Cassie vychovávali přísní a odtažití prarodiče.

„Má štěstí, že tě našel, Cass,“ prohlásila Joan a myslela to vážně. „A já taky.“ Bez ní by se doteď plácala v utrpení a beznaději. „Jsi ta nejlepší kamarádka, jakou kdo může mít.“

Prsty nahmatala náramek, který měla schovaný po rukávem svetru.

„*To je lapis lazuli. Kámen přátelství a léčení,*“ řekla jí Cassie, když jí ho dávala.

To bylo dva měsíce po tom úrazu. Cassie ji tehdy vzala na víkend do Vegas.

„*A prý ti taky může pomoci říkat pravdu a postavit se sám za sebe – takže si ho možná budu potřebovat vypůjčit, až po mně příště máma zas bude chtít nějaké peníze.*“

Slabě se tenkrát usmála, přesně jak Cassie doufala. Protože to byla právě její kamarádka, ne ten náramek, kdo měl schopnost léčit.

A co se týče té pravdomluvnosti...

Věděla, že má Cassie podezření, že se kariéry v atletice ještě tak docela nevzdala. A také věděla, že si myslí, že by se měla pohnout dál.

Ale Cassie neví o té operaci. Nikdo o ní nevěděl. Ona sama ty informace našla teprve nedávno a nemělo smysl o tom zatím mluvit, protože by se všichni obávali, že si vysnila budoucnost, která neexistuje.

Bude si to muset nechat pro sebe, dokud jí neodpoví z té kliniky. A pak, až to bude mít černé na bílém, bude moci vrátit svůj život zpátky na trať.

Cassiein smích v telefonu ji rychle přemístil zpět do reality.

„Protože vím, co je pro tebe nejlepší,“ prohlásila.

I když si právě nastavovala sedadlo, cítila Joan, jak jí zabrněly uši. Kamarádka měla v hlase najednou jiný podtón. Trochu provinilý, ale vzrušený, jako dítě, které něco drží za zády a nemůže se dočkat, až to ukáže.

„Co jsi provedla, Cassidy Marshallová? Řekni mi prosím, že mě na té svatbě nehodláš dát s někým dohromady.“

„No, já ne. To Jonathan.“

„Cože?“ Joan překvapeně zvedla hlavu. „To je sprostá lež.“ Jonathan byl akademik, který jezdil po kampusu na kole. Byl roztomile zamilovaný do Cassie, ale byl to ten poslední člověk, který by si podle ní mohl hrát na dohazovače.

Cassie si povzdechla. „Očividně ovšem neví, že to udělal. Mluvíme o Jonathanovi, že. Ale Ivo je jeho svědek a já s jistotou vím, že je nezadaný.“

Joan zaúpěla. „Ty jsi vážně hrozná. Já si rozhodně nezačnu nic se svědkem ženicha na tvé svatbě.“

„No, už se těším, jak to ještě ráda vezmeš zpátky – je to totiž ten nejvíc sexy chlap, jaký kdy chodil po zemi.“

Holka, o tom se ti bude v noci zdát. Vážně, kdyby to nebyla moje svatba a já nebyla až po uši zamilovaná do svého nastávajícího, nedala bych si pokoj, dokud bych ho nedostala.“

„Já žádného sexy chlapíka nechci,“ zaprotestovala Joan a natáhla se po knoflíku topení.

Věděla, že to Cassie myslí dobře, ale vztahy vyžadovaly jistou dávku oboustranné ochoty něco poskytnout, a toho ona teď není schopná. Proto se také po dokončení školy a návratu na Bermudy nabídla, že se bude starat o děti své sestře Gie, která právě rozjížděla vlastní firmu. Děti, zvláště tak malé jako jsou Ramon a Reggie, jsou jako malá zvířátka. Stačilo se postarat o to základní, a to byla schopná zvládnout.

Ale pomyšlení na to, že by se pokusila navázat vztah s nějakým dospělým, ji děsilo. Jak by mohla? Neměla co dát. Žádnou naději. Žádné sny. Žádnou budoucnost. V podstatě byla jen figurkou v životě jiných lidí.

Ale to se brzy změní.

„Já vím, že bys chtěla, abych si taky našla svého Jonathana,“ pronesla chápavě. „Ale já teď žádný vztah nezládnou.“

„Vždyť o vztahu tu nikdo nemluví,“ odfrkla si Cassie. „Jen si dopřej chvílku zábavy. Trochu si zaflirtuj. Možná si dopřej trochu nezávazného sexu s cizím chlápkem. Copak to se to na svatbách neděje pořád?“

„Ne. Na svatbě jde o šťastný pár, který si přede všemi vymění slib nehynoucí lásky. Kromě toho to, že mají hosté nezávazný sex na svatbách, je jen legenda. Asi jako to, že každá druhá holka přišla o panenství na maturitním plese.“

Cassie se zasmála. „Já přišla o panenství na maturitním plese.“

Joan zaúpěla. „Sex na svatbách je prostě jen ve filmech.“

„To není pravda, Joanie. Prý až dvacet procent svatebních hostů má s někým během oslavy sex.“

„Říká kdo?“ ohradila se Joan. „Určitě se ohledně něčeho takového nedělal žádný seriózní výzkum.“

„*Na to žádný výzkum nepotřebuješ. Všichni jsou opilí. Mají něco společného. A nemusejí si dělat hlavu s tím, že budou muset řídit, protože zůstávají přes noc.*“

Joan se zasmála. „V tvém podání je to fakt romantika.“

„*Aha, takže teď bys chtěla romantiku?*“

„Ne,“ prohlásila Joan pevně. „Chci si užít celý večer se svou nejlepší kamarádkou a pak chci druhý den vstát a dívat se, jak si bere muže, kterého miluje. Rozhodně nepotřebuju nějakého profesůrka, co se kamarádí s Jonathanem.“

„*Ivo Faulkner není žádný profesůrek. Nemá se školou nic společného. Je to výkonný ředitel Raptoru.*“

„Té technologické firmy?“

Joan se zamračila. Raptor byla dobrá značka – vždycky, když hodili na trh nějaký nový produkt, málem zkolaboval internet, jak to všichni chtěli.

„*Což znamená,*“ pokračovala Cassie, jako by Joan nic neřekla, „*že je hodně bohatý a taky hodně sexy.*“

„Chceš snad naznačit, že bych po něm měla za společně strávený čas chtít nějaké peníze?“

„*Ty jsi vtípaček... Jen ti poskytnu fakta, abys věděla, koho máš před sebou, až se uvidíte.*“

„V tom případě nechápu,“ vrhla Joan krátký pohled do zpětného zrcátka, „proč je tak bohatý a sexy chlápek ještě svobodný.“

„*Z toho samého důvodu, z jakého byl single Jonathan. Ještě nepotkal tu pravou.*“

„No, tak já ti říkám rovnou, že já to nejsem.“

Teď opravdu nebyla připravená na nějaký román – zvláště ne s někým, kdo bude zvěčněný na Cassiinih svatebních fotkách.

„*Hele, i ty máš jako ženská svoje potřeby, ne?*“

„Jasně, ale teď zrovna mezi nimi není mít chlapa. Rozhodně ne nějakého bohatého podivína.“

„To není žádný podivín. Jen má prostě vytríbený vkus.“

Joan se ušklíbla. „Jako ústřice a tak?“

„Ne. Prostě není jako Algee nebo Jonathan. Je těžké se v něm vyznat a má svoje hranice.“

Joan se zamračila. Její expřítel Algee dával jasně najevo, že chce chodit s někým, kdo má tělo atletické hvězdy. To jen ona to nechtěla vidět. Stejně jako si odmítala přiznat, že žárlí na čas, který stráví na dráze s překážkami.

„Ale je to Jonathanův nejlepší kamarád. A představ si, že na tu svatbu přiletí svým soukromým letadlem. Má tu nějaký luxusní byt. Ale nikdy neuhádneš, co všechno ještě vlastní.“

„Neposlouchám tě.“

„Ty jsi tak tvrdohlavá.“

Joan cítila, jak se jí zvedají koutky úst. Cassie má pravdu. Opravdu je tvrdohlavá. Stačí se podívat na to, jak si pořád myslela, že bude zase skákat přes překážky, i když přišla o stipendium a bylo jasné, že se do týmu už nikdy nevrátí. Ale její tvrdohlavost se vyplatila, ne? Jestli se ta operace podaří, bude moci začít trénovat ani ne za rok.

„Znamená to snad, že přestaneš míchat do mého milostného života?“

„Jakého milostného života? Neměla jsi rande asi tak... celou věčnost.“

To znamenalo od doby, kdy se rozešla s Algeem. A chodit s někým, kdo chtěl mít své jisté a s nikým a ničím se o to nedělit, jí způsobilo víc než jen zlomené srdce.

Snažila se, aby byl spokojený, a zároveň dodržet svůj tréninkový plán, ale bylo to jako chtít běžet na dvě strany najednou. Večer před tím úrazem ji znovu zatáhl do další z hádek o lásce a loajalitě. Trvalo to celé hodiny a ona se téměř nevyspala, a tak byla druhý den, když se běžel ten závod, úplně mimo.

Teď zavrtěla hlavou. „Mně samota vyhovuje. Slib mi, že budeš mlčet.“

„*No dobře, slibuju. Ale ještě to s tebou nevzdávám, Joan Santosová.*“

Joan se pousmála. „Tak zatím ahoj.“

Ta dvouapůlhodinová jízda do Edale pro ni bude docela výzva – zvláště když v zahraničí řídila jen párkrát, a pokaždé ve Státech. Na druhou stranu bude prima poslouchat pro změnu něco jiného než dětské písničky, zpívané partou podivných veverek.

O dvě hodiny později už měla nejhorší část cesty za sebou. A vyplatilo se to, pomyslela si při pohledu na vlnící se zelené kopce, protkané sítěmi šedých kamených zídek.

Vždycky se chtěla jednou vrátit do Anglie – no, spíš tedy do Londýna. Kdo by nechtěl vidět Houses of Parliament a Buckinghamský palác a ty chlápky v rudých uniformách s těmi legračními vysokými chlupatými čepicemi?

Ale teď je tu kvůli Cassiině svatbě. A těší se na ni. Cassie si zaslouží, aby ji někdo miloval a hýčkal, a jít jí na svatbě za svědky byla jedna z drobností, jíž jí mohla oplatit všechno, co pro ni Cassie udělala.

Když tehdy v tom závodě upadla, všichni k ní byli nesmírně milí. Atleti jsou na vrcholu tak krátce, říkali. A tahle její zkušenost jí jistě velmi pomůže, až dokončí studia psychologie a stane se psycholožkou sportovců.

To jí říkala její teta Winnie.

Jako by být donucený vzdát se svých snů bylo něco pozitivního.

Joan sevřela volant pevněji. Věděla, že se jí teta snažila podpořit, ale jen Cassie chápala, že ta psychologie měla být jen v záloze, až jednou nebude moci profesionálně závodit. Jen Cassie na ni netlačila, aby změnila priority, a to stačilo, aby byl pro ni ten poslední rok na škole snesitelný.

Ale když odpromovaly, vrátila se na Bermudy k rodině a Cassie potkala Jonathana.

Joan se podívala na bledé slunce na světle šedé obloze.

Mohla si sehnat práci, na kterou měla vzdělání, ale i teď, skoro osmnáct měsíců po tom úrazu, byla příliš rozzlobená, aby to udělala. Příliš zahořklá. Příliš tvrdohlavá, jak Cassie řekla. Cítila, jak jí ztuhla rama. Bylo snazší starat se o Ramona a Reggieho než se pokusit vysvětlit své rodině, že není připravená zapomenout na své sny – dobře věděla, jak bláznivě by to znělo. To bylo lepší pomáhat Gie. Mohla na chvíli zapomenout na své problémy a soustředit se na někoho jiného.

A ukázalo se, že měla pravdu, když to nevzdala.

Ten článek od doktorky Websterové a její průkopnická operace šlach jedné sedmibojačky byl krátký, ale Joan okamžitě věděla, že to je přesně to, na co celé ty měsíce čekala. Nikomu to doma neřekla, ale pro tuto chvíli jí stačilo vědomí, že někde v Los Angeles si doktorka Websterová čte její lékařské záznamy. No, možná ne dnes, ale v pondělí si je přečte určitě.

Vrhla krátký pohled na displej telefonu a zamračila se. To malé barevné autíčko, které znázorňovalo její polohu na mapě navigace, tam jen váhavě viselo, jako by se rozhodovalo, jakou cestou se má vydat.

Joan zaskřípala zuby. Proč musí ztratit signál právě tady, kde nejsou vůbec žádné ukazatele? Jemima ji varovala, že se to může stát a navrhla jí, aby si koupila mapu, ale Joan nevěřila, že by skutečně byla v Anglii nějaká místa bez signálu.

Á, díky bohu – signál je zpátky.

Opřela se do pedálu plynu, přeřadila a pomyslela na svůj rozhovor s Jemimou Fridayovou, ženou, v jejímž venkovském stavení bude následujících deset dní bydlet.

Mluvily spolu jen jednou, ale zdála se jí milá – i když

asi trochu nervózní, že bude mít v domě cizího člověka. To se ovšem nemá čeho bát.

Asi se tu s tím signálem vážně něco děje, zamračila se Joan znovu, protože to autíčko na navigaci najednou poskočilo na mapě o kus dál. Nebo je to tím, že tu projíždí mezi těmi kopci. Možná se musí dostat někam výš, aby se mohla rozhlédnout a dojet zbytek cesty po paměti, teď už je blízko.

To ovšem samozřejmě znamená se otočit, jenže silnice tu byla tak úzká a samá zatáčka a měla vyvýšené okraje, s nimiž by si také musela nějak poradit.

No, ale jiné auto tu nepotkala už nejmíň čtvrt hodiny...

Když si všimla vjezdu na pole, zpomalila, zacouvala mezi keře a pak vyjela zpátky na silnici v opačném směru. Vyjde to jen tak tak, uvědomila si a v panice sešlápla plyn trochu víc, než měla v úmyslu.

Což by bylo jedno, pokud by se před ní ovšem přesně v tu chvíli nevynořilo ze zatáčky auto.

Veliké, černé, široké stejně jako ta silnička. Jeho světla jasně prosvítla mlžný opar nad silnicí a Joan na pár vteřin jako by zamrzla, jen zírala, jak se blíží, tělo strnulé strachem. A pak dupla na brzdu a prudce strhla volant ke straně. Pneumatiky sklouzly po povrchu silnice a Joan vyjekla, když auto s drcnutím předními koly přešlo vysoký, travnatý okraj.

Joan roztřeseně vydechla, povolila sevření volantu a vypnula motor. Nebyla zraněná, jen v šoku. Ale auto sedělo nosem v příkopu, jako by se snažilo napít se vody dole.

Srdce jí tlouklo tak silně, že sotva slyšela hučení motoru druhého auta. Ale nesrazili jsme se, o vlasek jsem ho minula, snažila se sama sebe uklidnit a zatáhla ruční brzdu. Chvíli to vypadalo dramaticky, ale nebylo to ani zdaleka takové jako zakopnutí o tu překážku.

Cítila, jak se jí napjaly podkolenní šlachy. Jizva byla patnáct centimetrů dlouhá, ale ta skutečná škoda se

skrývala pod kůží. Někdy bylo celé to místo ztuhlé a stažené a i po měsících rehabilitace a vodní terapie měla pořád pocit, jako by měla pod kůží nějaké silné vlákno, za které někdo tahá.

Sáhla dolů a promnula si lýtko. V tichu auta slyšela jen svůj zrychlený dech.

Stalo se to ve chvíli, kdy zvedala nohu přes překážku. V jednu chvíli letěla vzduchem a v další už zamoтанá do překážky dopadla na červený tartan dráhy. Obvykle přesně takhle vysoké překážky přeskakovala s notnou rezervou, ale toho dne byla unavená a nesoustředila se, měla hlavu plnou té hádky s Algeem...

Závan chladného vzduchu naplnil auto, jak se náhle prudce otevřely dveře. „Jste v pořádku? Neuholdila jste se do hlavy?“ Ten hlas byl hluboký a mužský a naléhavý, ale pod tou naléhavostí slyšela i hněvivý podtón.

Jenže právě on neměl právo se rozčilovat. Bylo to jeho auto, kvůli němuž sjela ze silnice.

„Jsem v pohodě.“

„Jste si jistá?“

Joan k němu našťavaně vzhledla a chvíli na něj jen zírala. Byl starší než ona, asi něco přes třicet – někdo by si mohl myslet, že je pohledný, možná i hezký, pokud by se usmál.

Ale teď se rozhodně neusmíval.

Jen tam stál s bezvýraznou maskou na obličejí, nepouštěl z ní oči a Joan si nemohla vzpomenout, kdy naposledy se na ni někdo takhle díval – tak soustředěně, tak pronikavě.

Ani si nepamatovala, že by někdy měla pocit, že nedokáže odvrátit pohled. Ale teď opravdu nemohla, protože byl vážně úžasný, to se nedalo popřít, s těma jasně modrýma očima a krásně tvarovanými ústy. Jeho krása byla tady na venkovské silničce uprostřed ničeho snad ještě nečekanější, víc šokující než to náhlé zjevení jeho obrovského auta. A nebylo to jen těma

očima. Měl výrazné lící kosti a v tom měkkém zimním světle a lehkém větru se mu tmavší blond vlasy vlnily kolem hlavy jako tráva na okrajích dun doma na Bermudách.

Joan se zrychlil tep, a ona zmatená svou reakcí na toho cizího člověka vyhrkla: „Už jsem vám řekla, že jsem v pohodě. Jen se potřebuju dostat z toho příkopu.“

Muž se zamračil. „No, nejsem si jistý, jestli budete v dostávání se z příkopu úspěšnější než v udržení se na silnici.“

Co to sakra...? Joan zařala zuby. Jen proto, že má na sobě na míru šitý oblek a jezdí drahou károu, jí nebude říkat, co dokáže a co ne!

„Tak to je štěstí, že jsem se vás neptala na váš názor,“ pronesla chladně.

Muž se zamračil. „To není názor. To je fakt.“

Joan nevěřila svým uším. „Fakta neexistují, pouze jejich výklady.“

Ta krásná ústa se sevřela a koutky se lehce zvedly – vyhodnotila to jako posměšný úšklebek. „To máte napsané na magnetu na ledničce? Nebo jste to četla někde na Instagramu?“

„Nemyslím, že by Nietzsche moc často něco dával na Instagram,“ usmála se na něj ledově. „Je to filozof, ne influencer.“

A to bylo taky jediné, co o Nietzsche věděla – a to ještě jen díky tomu, že Cassie kdysi chodila s klukem, který v té době chodil na přednášky z filozofie.

„Já vím, kdo je Nietzsche.“ Muž přimhouřil oči s neuvěřitelně dlouhými řasami a naklonil se dovnitř do auta. „Nějak si ovšem nevzpomínám, že by to byl odborník na opravu aut.“

„A vy jste? To byste mi mohl pomoci.“

Muž se na ni zamračene podíval a Joan se přistihla, že neví, jestli si přát, aby se konečně usmál, nebo ho odstrčit a zabouchnout mu ty dveře před nose.

„Co se mě týče, tak bych nejradši pokračoval v cestě. Musím za chvíli někde být.“ Odhrnul si rukáv saka, aby viděl na draze vypadající hodinky. „Vlastně už teď.“

„Pán je opravdu džentlmen,“ poznamenala Joan posměšně. „No, tak se nenechte rušit. Já vaši pomoc nepotřebuju,“ dodala, když se nadechoval, že na to bude reagovat. „Nepotřebuju, aby mě někdo zachraňoval.“

Což byla ovšem lež. Popravdě neměla ani tušení, jak dostat auto z příkopu – ale jak těžké to může být? A pobyt v blízkosti tohoto muže ji naplňoval podivnou panikou a nadšením – a ani jednomu nerozuměla.

Nejspíš to byla nějaká reakce na tu nehodu. Adrenalin je mocný hormon, který dělá s vaším mozkiem i tělem divné věci. Joan si dobře pamatovala, jak se cítila před závodem.

Jenže teď neměla čas tu vysedávat a poulit oči na nějakého cizího chlápka. Dnes je poslední den před svatbou a mají s Cassie v plánu si udělat takovou soukromou dámskou jízdu s výživnou maskou na obličej, nějakou pořádně romantickou komedií a zmrzlinou s rumem a rozinkami.

S touto vidinou před očima zařadila Joan zpátečku a nastartovala. Ale než stihla sešlápnout plyn, neznámý se natáhl kolem ní a vytáhl jí klíčky ze zapalování.

„Co si sakra myslíte, že děláte?“ vyjela na něj a otočila se k němu. Okamžitě si přála, aby to bývala neudělala. Byl příliš blízko. Shlížel na ni, ruku opřenou o horní hranu dveří, jako by to bylo jeho auto, a ne její. Výhled na okolní svět se jí smrskl na jeho hrudník a ramena.

„Země není dost suchá, aby vám kola zabrala.“ Hlas měl chladný jako jarní déšť. „Jen by se vám začala protáčet a zahrabala byste se ještě víc. Takže odpověď na vaši otázku zní – zabránil jsem, abyste si z té špatné situace udělala ještě horší. Nemáte zač,“ dodal a ona na něj jen zírala.

Ten ostrý tón v jeho hlase ji dráždil, ale bylo snadné

to ignorovat. S tím, jak se na ni díval, už to ale tak snadné nebylo. Stáhlo se jí hrdlo. Kdyby šlo o někoho jiného, mohlo by jí to děsit nebo otravovat, ale s ním nic takového necítila. Místo toho jako by se jí po těle rozlévalo teplo a podivné brnění.

„No, v první řadě, kdybyste se díval, kam jedete, vůbec bych se do téhle situace nedostala,“ odsekla Joan, když dokázala znovu promluvit.

Ano, byl to riskantní manévr, ale část viny rozhodně leží i na něm, jel moc rychle. A ona mu nedovolí, aby to hodil celé jen na ni.

„To jako vážně naznačujete, že to byla moje vina?“

Rekl to klidně, ale ona dobře slyšela ten tvrdý podtón. „Protože vás ujišťuju, že vina je jednoznačně pouze na vaší straně. Stejně jako to vaše auto, které bylo na *mé* straně silnice.“

Joan na něj upřela rozzuřený pohled. „O čem to mluvíte? Na téhle silničce žádné strany nejsou. Proto byste tudy s tím svým tankem vůbec neměl jezdit. Je moc široký, a kromě toho jste jel moc rychle.“

Cizinec se pousmál a Joan cítila, jak se jí srdce rozbušilo ještě víc.

„To vy jste se vyřítila z té zatáčky jako by za vámi hořelo!“

„To tedy těžko. Já jsem se potřebovala otočit, takže jsem zacouvala támhle do pole,“ mávla Joan rukou za sebe, „a právě jsem vyjela zpátky na silnici, takže jsem opravdu jen těžko mohla – Co je?“

Muž na ni nevěřicně vyvalil oči. „Vážně chcete tvrdit, že jste nemohla jet moc rychle, protože jste udělala něco ještě mnohem nebezpečnějšího?“ Zdálo se, že má co dělat, aby udržel klidný hlas.

Teď už ho otevřeně nesnášela. „Nebylo to nebezpečné, protože široko daleko na silnici nikdo nebyl.“

Vzduch kolem nich jako by se začínal chvět napětím. „Až na mě. Já jsem na silnici byl.“

Joan měla pocit, jako by jí něco uniklo a teď už to

nedožene. „Podívejte, přestala mi fungovat navigace a já si uvědomila, že jedu špatným směrem.“

„Takže je to chyba navigace, že jste mě málem srazila ze silnice?“

Joan se na něj nakvašeně podívala. „To vy jste za silnice srazil *mě*. A je to vaše vina, protože jste jel z kopce a vozidla, jedoucí do kopce mají přednost.“

Prostě to zjevně nebyla její chyba, ale on je tak zatraceně tvrdohlavý.

Muž přimhouřil oči, dva tvrdé modré diamanty v dokonalém obličejí s blondatým strništěm. „Nehodlám se nějakou Američankou nechat poučovat o tom, jak mám v Anglii řídit své auto.“

„Nejsem Američanka. Jsem z Bermud.“

Cizinec na ni zamračeně shlížel a nad rovným nosem se mu udělaly dvě svislé linky, jako by tomu nemohl uvěřit.

„Zapněte si blikačky,“ řekl nakonec. „A budete potřebovat, aby vás někdo vytáhl z toho příkopu. Myslím profesionální pomoc,“ pokračoval, když nereagovala. „Máte havarijní pojistku, že jo?“

Joan ji původně chtěla, ale bývala by musela zaplatit o dost navíc. Zdálo se jí to zbytečně moc. Teď si přála, aby to bývala zaplatila. Až na to, že nic z toho vlastně neplatila ona. Její sestry jí daly peníze na letenku a šaty. Nemohla po nich chtít nic víc.

„No, abych pravdu řekla, nemám,“ pokrčila rameny.

Muž nic neřekl, ale krátce protočil oči a ona by nejradši popadla kufr a praštila ho s ním přes hlavu. Místo toho na něj jen vztekle zahlížela a snažila se přimět své končetiny, aby se přestaly třást. Teď, když se slunce naklonilo k obzoru, se začínalo ochlazovat a všechno teplo z auta už uteklo otevřenými dveřmi.

„Jste daleko od domova, slečno...“ odmlčel se muž a čekal, že doplní své jméno.

„Santosová,“ řekla nakonec neochotně Joan a zapnula výstražná světla.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Ta nezapomenutelná noc.***

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.